

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **D. V. T.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, č. j. KRPA-257595-37/ČJ-2017-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 A 92/2017 - 39,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e**.
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovené rozhodnutím žalované ze dne 16. 7. 2017, č. j. KRPA-257595-23/ČJ-2017-000022 (dále také jen „rozhodnutí o zajištění“), o 30 dnů podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud vycházel z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, podle něhož nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí zajištěné osoby nebo její přijetí zpět překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu; dospěl přitom k závěru, že v posuzovaném případě byla žádost o převzetí žalobce do Slovenské republiky podána v této lhůtě. První žádost byla Českou republikou odeslána dne 19. 7. 2017 a žádost o přehodnocení stanoviska byla zaslána dne 7. 8. 2017. Kladné stanovisko obdržela Česká republika dne 21. 8. 2017, přičemž od tohoto data počala běžet lhůta šesti týdnů pro předání žalobce do Slovenské republiky. Městský soud uzavřel, že i v případě provedení nového posouzení žádosti o převzetí žalobce zpět (tzv. remonstrace) by prodloužením doby žalobcova zajištění (to bylo napadeným rozhodnutím prodlouženo do 12. 9. 2017) nebyly lhůty uvedené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III překročeny.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušit.

[5] Stěžovatel především nesouhlasí s tím, že žalovaná rozhodla o prodloužení jeho zajištění i přes to, že Slovenská republika reagovala negativně na žádost České republiky o jeho převzetí. Jelikož tedy nebyl dán souhlas Slovenské republiky s převzetím stěžovatele v žádné formě, která by byla předvídána nařízením Dublin III, nemohla začít běžet šestitýdenní lhůta, jejíž běh by mohl být podkladem pro prodloužení zajištění stěžovatele nad rámec jednoměsíčního omezení svobody stanoveného v rozhodnutí o zajištění. Nesouhlasila-li Slovenská republika s převzetím stěžovatele, nebylo rovněž podle stěžovatele možné jej nadále omezovat na osobní svobodě, neboť bylo pravděpodobné, že účel zajištění, tj. jeho předání do státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podle nařízení Dublin III, nebude možné realizovat.

[6] Stěžovatel dále poukazuje na to, že jak nařízení Dublin III, tak i jemu předcházející nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém členském státu (dále jen „nařízení Dublin II“), počítaly s tím, že remonstraci, upravenou čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Dublin II (dále jen „nařízení č. 1560/2003“), je nutné provést v obecných lhůtách pro provedení dublinského řízení. Stěžovatel zdůrazňuje, že ačkoliv nařízení Dublin III v plném rozsahu nahradilo nařízení Dublin II, k vydání nového prováděcího předpisu nedošlo, a tak zůstalo v platnosti původní prováděcí nařízení č. 1560/2003; k jeho výslovné derogaci nedošlo. Tím lze podle stěžovatele vysvětlit jistou diskrepanci mezi nařízením Dublin III a původním nařízením Dublin II, která spočívá v tom, že nařízení Dublin III problematiku remonstrační procedury neupravuje.

[7] Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že není možné prodloužit lhůtu pro zajištění cizince nad rámec lhůt upravených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, resp. odůvodnit jinou úpravu jejich běhu v případě, kdy dojde k uplatnění žádosti o nové posouzení. Podle stěžovatele tedy v případě zahájení tzv. remonstrace nelze prodloužit zajištění nad dobu od počátku zajištění do obdržení negativního vyjádření dožádaného státu. Doba mezi zamítavou odpovědí Slovenské republiky a případnou novou pozitivní odpovědí by totiž fakticky prodlužovala dobu zajištění o další úsek, což je s ohledem na explicitní navázání zajištění na dobu pro podání žádosti

pokračování

o převzetí cizince (v délce jednoho měsíce) a pro realizaci předání cizince počítané od explicitního nebo implicitního souhlasu dožadáného státu (v délce 6 týdnů) zcela nepřijatelné. Zamítavá odpověď Slovenské republiky tedy podle stěžovatele sice nemá za následek nemožnost přehodnocení tohoto nesouhlasu v remonstračním řízení, ale musí vést k ukončení zajištění, neboť v případě remonstračního řízení jsou dány jiné (volnější) lhůty k podání žádosti o nové posouzení a nelze zajistit kompatibilitu běhu remonstračního řízení s podmínkami zajištění podle čl. 28 nařízení Dublin III.

IV.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[9] Nejvyšší správní soud v průběhu kasačního řízení zjistil, že stěžovatel byl dne 17. 10. 2017 ze zajištění propuštěn, neboť došlo k jeho předání do Slovenské republiky.

[10] Usnesením ze dne 25. 1. 2018, č. j. 8 Azs 252/2017 - 27, Nejvyšší správní soud řízení vedené pod nadepsanou spisovou značkou přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla kasačním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[11] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušil § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro jeho rozpor s ústavním pořádkem a překážka řízení tudíž odpadla. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] V právě posuzované věci stěžovatel sice nenamítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že posouzení důvodnosti stěžovatelovy žaloby a především vyřešení stěžejní sporné právní otázky (viz dále odst. [17]) bylo v odůvodnění napadeného rozsudku zachyceno nanejvýš strohým způsobem. Nejvyšší správní soud tímto apeluje na městský soud, aby napříště přistupoval k odůvodňování svých rozhodnutí důkladnějším způsobem.

[14] Přesto, že městský soud se vypořádal s námitkami žalobce na samé hranici přezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud nepřistupoval ke zrušení napadeného rozsudku, neboť z něj lze dovodit názor krajského soudu na rozhodné skutkové a právní otázky.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 Azs 263/2018 – 17, posuzoval případ týkající se téhož stěžovatele, avšak vztahující se k rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. KRPA-257595-41/ČJ-2017-000022, kterým bylo již podruhé prodlouženo stěžovatelovo zajištění stanovené rozhodnutím o zajištění. Jelikož stěžovatel v uvedené věci užil

zčásti obdobnou argumentaci a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od svých závěrů uvedených v citovaném rozsudku odchýlit, vycházel z nich také v nyní posuzovaném případě.

[17] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodné zodpovězení právní otázky, zda prodloužení doby zajištění stěžovatele napadeným rozhodnutím bylo v souladu s čl. 28 odst. 3 pododst. 3 a 4 nařízení Dublin III, který stanoví, že „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).“

[18] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že přijetím nařízení Dublin III nedošlo k derogaci nařízení č. 1560/2003. Totéž ostatně konstatoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v bodě 73 rozsudku ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, v němž uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že účelem prováděcího nařízení je v souladu s bodem 1 jeho odůvodnění zajistit účinné provádění nařízení Dublin II, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin III, musí být toto ustanovení (čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení, pozn. Nejvyššího správního soudu) vykládáno v souladu s ustanoveními nařízení Dublin III a s jeho cíli.“

[19] V první řadě je z hlediska terminologického třeba zdůraznit, že čl. 28 odst. 3 pododst. 3 a 4 nařízení Dublin III nepojednává o „maximální délce zajištění“ (jak zřejmě dovozuje stěžovatel), nýbrž o době, během které musí být realizováno přemístění cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu, tj. do státu, jehož příslušnost již byla definitivně určena podle jiného ustanovení nařízení Dublin III. Avšak i v případě, že dožádaný členský stát na dožádání odpoví zamítavě, disponuje stále dožadující členský stát možností podat žádost o nové posouzení podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1560/2003, a to ve lhůtě 3 týdnů od obdržení prvotní zamítavé odpovědi. Jestliže dožadující členský stát takovou žádost podá, vznikne dožádanému členskému státu povinnost odpovědět na ni do dvou týdnů. Teprve poté, kdy buďto marně uplyne uvedená dvoutýdenní lhůta pro odpověď na žádost o nové posouzení, nebo poté, kdy je včasná nová odpověď dožádaného členského státu opět negativní, lze uzavřít, že dožádaný stát není příslušným státem.

[20] Zde lze odkázat na výše citovaný rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 11. 2018 ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, podle kterého „je třeba čl. 5 odst. 2 třetí větu prováděcího nařízení vykládat v tom smyslu, že uplynutím dvoutýdenní lhůty pro odpověď stanovené v tomto ustanovení definitivně končí dodatečný postup nového posouzení, ať již dožádaný členský stát v této lhůtě na žádost dožadujícího členského státu o nové posouzení odpověděl či nikoli. Dožadující členský stát proto musí být považován za příslušný k posouzení dané žádosti o mezinárodní ochranu, ledaže má ještě k dispozici čas nezbytný k tomu, aby mohl v závažných lhůtách k tomu stanovených v čl. 21 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III podat novou žádost o převzetí nebo o přijetí zpět“ (body 86 a 87 odůvodnění citovaného rozsudku; zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Je přitom zřejmé, že umožňuje-li čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1560/2003 dožadujícímu členskému státu požádat dožádaný členský stát o přehodnocení dřívější zamítavé odpovědi a o nové rozhodnutí, je třeba čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III vykládat tak, aby proces tohoto nového posouzení žádosti o přemístění cizince (který může trvat v součtu až pět týdnů) nekolidoval s šestitýdenní lhůtou pro realizaci přemístění. V tomto smyslu lze jinými slovy uzavřít, že je-li šestitýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III určena k přemístění cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) do příslušného členského státu, není případně zahájený postup podle čl. 5 odst. 2 nařízení

pokračování

č. 1560/2003 součástí procedury realizace přemístění cizince, nýbrž mu předchází, a proto nemůže po dobu jeho průběhu započít ani plynout zmíněná lhůta pro přemístění. Zamítavou odpovědí dožádaného členského státu tedy skutečně nemůže být založen běh lhůty šesti týdnů pro realizaci přemístění, jak stěžovatel uváděl v kasační stížnosti. Tato lhůta může počít svůj běh až tehdy, když byla na základě příslušných ustanovení a postupů nařízení Dublin III definitivně určena příslušnost členského státu.

[21] Právní názor, podle kterého slouží šestitýdenní lhůta dle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III k faktické realizaci přemístění cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) do příslušného členského státu, ostatně implicitně vyjádřil Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, *Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket*. Nejvyšší správní soud analogicky se zde uvedeným závěrem dospěl k názoru, že v případě prvotní zamítavé odpovědi dožádaného členského státu je pojmově vyloučeno provedení přemístění. Proto nemohou ze strany dožadujícího členského státu fakticky probíhat přípravy přemístění cizince, a bylo by zcela nesmyslné po tento čas počítat běh lhůty určené k „*již v zásadě dohodnuté realizaci*“ přemístění, neboť dosud ani není určen příslušný stát. Z citovaného rozsudku Soudního dvora kasační soud rovněž dovodil, že nemohou-li členské státy řešit praktické podmínky přemístění, když o něm není po věcné stránce definitivně rozhodnuto, tudíž není rozhodnuto ani o jeho datu, tím spíše nemohou řešit praktické problémy přemístění, pakliže dosud není definitivně určen členský stát příslušný k přijetí cizince zpět.

[22] Na podkladě výše uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je-li příslušný orgán Policie České republiky požádán Ministerstvem vnitra o prodloužení zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 6 zákona o pobytu cizinců z důvodu využití postupu podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1560/2003, nesleduje takové rozhodnutí o prodloužení zajištění cíl realizaci přemístění, nýbrž určení příslušného státu k přijetí cizince zpět. Ustanovením čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III daná lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění cizince tudíž neslouží k omezení délky zajištění ve fázi určování členského státu příslušného k přijetí cizince zpět. Proto se také její začátek neodvíjí od data obdržení zamítavé odpovědi dožádaného členského státu; odvíjí se naopak od skutečností výslovně vyjmenovaných v čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III, a sice od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení.

[23] Namítá-li tedy stěžovatel, že pokud Slovenská republika jako dožádaný členský stát odpověděla na dožádání zamítavě, měla žalovaná ukončit jeho zajištění (neboť nepočala běžet lhůta šesti týdnů podle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III, která měla být podle stěžovatele podkladem pro prodloužení jeho zajištění) a nikoliv rozhodnout o prodloužení zajištění, nelze mu přisvědčit. Naopak, právě skutečnost, že Slovenská republika reagovala na dožádání zamítavě a Česká republika se rozhodla požádat o nové posouzení žádosti podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1560/2003, byla tato žádost oprávněným důvodem pro to, aby žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění. Rozhodnutí o prodloužení zajištění z uvedeného důvodu totiž sledovalo za cíl konečné určení státu příslušného k posouzení žádosti stěžovatele o azyl, přičemž právě nové posouzení žádosti o převzetí cizince zpět bylo další možnou fází postupu (poté, co dožádaný členský stát - Slovenská republika - nejprve na dožádání odpověděl zamítavě a dožadující stát - Česká republika - s takovým posouzením nesouhlasil a podal žádost o nové posouzení), v rámci něhož byla řešena otázka příslušného členského státu.

[24] Pro právě uvedené je také nepřipadná stěžovatelova námitka, že nesouhlas Slovenské republiky s jeho převzetím byl natolik zásadní skutečností, že nebylo možné uvažovat

o prodloužení zajištění, neboť bylo možné předpokládat, že účel zajištění, tj. jeho předání do státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podle nařízení Dublin III, nebude možné realizovat. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí totiž otázka určení státu příslušného k posouzení stěžovatelovy žádosti o azyl nebyla s konečnou platností vyřešena; proto ostatně žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění. Teprve den před tím, než žalovaná vydala napadené rozhodnutí (tj. dne 7. 8. 2017), podala Česká republika žádost o nové posouzení podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1560/2003 a v takovém případě, jak výše uvedeno, vznikla Slovenské republice povinnost odpovědět na ni do dvou týdnů. Tak se také stalo a dne 21. 8. 2017 Slovenská republika vyjádřila souhlas s přijetím stěžovatele. Až tohoto dne přitom bylo možné v posuzovaném případě s určitostí uzavřít, který stát je státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti o azyl, a tudíž případně uvažovat o tom, zda bude či nebude možné realizovat samotný účel zajištění, tj. realizovat stěžovatelovo předání do Slovenské republiky.

VII.

[25] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[27] Stěžovateli byl již v řízení před městským soudem ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, přičemž podle § 35 odst. 10 s. ř. s. tento ustanovený zástupce zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti; náklady tohoto zastoupení platí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží za řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby [sepis kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu] a dále paušální částka náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, tudíž se částka nákladů řízení zvyšuje o tuto daň ve výši 714 Kč (tj. 21 % z 3.400 Kč). Celkem ustanovenému zástupci náleží náklady řízení za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu